

19. 11. Památka sv. Mechtildy z Helfty, panny a mnišky O.C. a O.C.S.O.

Sv. Mechtilda se narodila roku 1241 nebo 1242 na hradě v Helftě v Durynsku, v bohaté a urozené rodině barona z Hackebornu, spřízněné císařem Fridrichem II. V roce 1248 vstoupila jako žačka do školy kláštera v Rodersdorfu, kde byla abatyší její rodná sestra Gertruda z Hackebornu (1231/1232 – 1291/1292) a r. 1258 se Mechtilda stala mniškou komunity, která se mezitím přestěhovala do Helfty poblíž Hackebornu. Během vzdělávání získala vynikající teologické, biblické a liturgické znalosti. Vyznačovala se pokorou, horlivostí, přívětivostí, průzračností, nevinností a zejména důvěrným vztahem k Bohu, k Panně Marii a k svatým. Jako první kantorka (byla nazývána slavičkem Božím), novicmistrová a ředitelka klášterní školy se spolupodílela na formování klášterní spirituality. Oslava Boha byla její první starostí a nejhlubším vyjádřením její existence. Z liturgie čerpala světlo kontemplace a žár božské lásky. Složila četné modlitby a byla vyhledávanou rádkyní spolusester i lidí ze světa. Pětiletá Gertruda (pozdější sv. Gertruda Veliká), která v r. 1261 byla přivedena do kláštera, byla svěřena do Mechtyldiny výchovy a péče. Mechtilda si ukládala těžká pokání, aby odčinila zlo, spáchané hříšníky. Byla neustále trápena bolestmi hlavy a jinými nemocemi, které pro ni byly zvláště v posledních osmi letech života skutečným mučednictvím. Na výslovné Ježíšovo přání diktovala své mystické zkušenosti (ona sama už nebyla schopna psát), svým spolusestrám (z nichž jedna byla Gertruda Veliká) a které je zaznamenaly ve spise „Kniha zvláštní milosti“ (lat. „Liber specialis gratiae“ - název knihy vybral sám Ježíš) a seřadily je podle liturgického roku. Odráží se v nich trinitární a kristocentrický duch, snoubenecká mystika a úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a k Nejčistšímu Srdci Panny Marie. Zemřela 19. 11. 1299 „když obětovala své srdce Spasiteli a On ho pohroužil do svého Srdce a sám jí zazpíval: „*Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa*“.

2. čtení

Ze spisu „Kniha zvláštní milosti“ od svaté Mechtildy z Helfty

V neděli v Oktávu Zjevení Páně, když se při mši svaté zpíval introit „In excelso throno“, viděla Mechtilda Pána Ježíše jako krásného dvanáctiletého chlapce. Oltář byl jeho královským trůnem a On říkal: „Hle, tady jsem se svou božskou mocí, připraven uzdravit

všechny vaše rány“. Ale v tu chvíli si Mechtilda v srdci pomyslela: „Ach! Kdyby tak On za mne vzdal dokonalou chválu Otci, jak bych byla šťastná!“

Pán jí odpověděl: „Co jiného je touha po chvále Boha než určitý druh sténání duše, která trpí, protože nikdy nedokáže chválit Boha tak, jak by chtěla? Nuže: touhy, zbožnost, modlitba, dobrá vůle, kterou duše zakouší v konání dobra, jsou také podobným bolestným sténáním; a já když přicházím, abych sám nahradil neschopnost duše, uzdravuji všechny její rány.

Podruhé na stejnou neděli se jí Pán zjevil znovu jako dvanáctiletý mladík, oděný v zelenobílé tunice a ona mu řekla: „Pane, proč jsi čekal až do dvanáctého roku, aby ses ukázal v chrámě a zasedl mezi učiteli, abys jim naslouchal a dával jim otázky? Určitě jsi už víckrát předtím šel podle zvyku do chrámu“.

Pán odpověděl: „Důvodem toho bylo, abych se podle přirozeného řádu věci začal cvičit v lidských úkonech a každý den dělal pokroky v moudrosti, přestože jsem ve věčné moudrosti roven Otci. Vy byste také měli dvanáctileté děti učit všemu dobrému a přísně je napravovat z jejich chyb. Kdybyste to tak dělali, mnohé by nebyly ztraceny ve věcech náboženských a duchovních“.

Mechtilda se zeptala: „Co znamenají dvě barvy tvé tuniky?“ Pán odpověděl: „Bílá barva znamená panenskou čistotu mého svatého života, zelená znamená věčnou svěžest, s níž stále kvetu uvnitř sebe sama“.

„Můj milovaný Pane a bratře“, pokračovala Mechtilda, „přimlouvej se za mne u nebeského Otce!“ A On ihned vztáhl ruce a prosil Otce touto modlitbou: *Přese mne se přehnaly tvé hněvy, hrůzy tvé mi ústa umlčují (Žl 87, 17)*. Když Mechtilda uslyšela tato slova, ulekla se, zda není obětí nějaké ďábelské iluze, ale Pán ji ujistil, když řekl: „Jsem to já, jsem to právě já, kdo utišil hněv nebeského Otce a svou Krví smířil člověka s Bohem. Ale jeho hněvy se přese mne přehnaly, protože mě neušetřil, i když jsem jeho Jednorozený Syn, a vydal mě do rukou ničemů. Jeho hněv jsem utišil až do té míry, že když člověk chce, nikdy už nepocítí jeho údery“.

Po evangeliu se objevily zlaté schody, jejichž vrchol sahal až k nebi a po nich sestupovala Královna slávy. Nejsvětější Panna nesla v náručí Božské Dítě a položila ho na oltář. Její oděv byl utkán ze zářícího stříbra a byl posetý zlatými růžemi, zatímco růže na šatech Božského Dítěte byly barvy zelené a červené. Při pozdvihování Hostie kněz pozdvihl Dítě a následně nad ním vykonal všechno, co posvátné obřady předepisují, aby se konalo nad Svatou Hostií.

Zpěv po 2. čtení

Dan 7, 13 - 14

Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel někdo jako Syn člověka, * došel až k Starci velikého věku, přivedli ho k němu.

V. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno. * Došel až k Starci...

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Pane, tys ve své veliké dobrotě vyjevil svaté panně Mechtildě nádheru a harmonii svého Božského světa. Dej, ať jednou smíme i my patřit tváří v tvář na to, co dnes poznáváme svou vírou. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

nebo:

Pane, náš Bože, který miluješ pokorné a chudé, dej i nám průzračné srdce, jako jsi ho dal svaté Mechtildě: tak si v nás učiníš svůj příbytek a zjevíš i nám podivuhodnost své lásky. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.